

Maria Lainà (1947)

Psarà

Traducció: Anna Sifas, Laura Gomara, Maira Fournari

Maria Lainà (Μαρία Λαϊνά) és una poeta grega. Nascuda el 1947 a Patres, se situa dins la «Generació Poètica del 70». Va estudiar Dret a la Universitat d'Atenes, tot i que mai no ha arribat a exercir; ha treballat com a professora de grec, traductora, guionista i editora. El 1993 va rebre el Premi Nacional de Poesia per la col·lecció poètica *Por rosada* (Φόβος ρόδινος).

El poema que presentem pertany al recull *Canvi de paisatge* (Αλλαγή τοπίου, 1972) i fa referència al «Desastre de Psarà», un tràgic episodi ocorregut durant la Revolució grega. Psarà és una illa de l'Egeu, a poca distància al NO de Quios; va ser de les primeres illes que van revoltar-se contra els otomans, l'any 1821. El juny del 1824, però, els otomans van aconseguir ocupar-la i van matar més de 20.000 persones, entre soldats i civils. Aquest fet històric ha inspirat molts poetes i pintors grecs de gran importància.

*La fi del món serà
un dia gentil
amb els passos dels homes.*

*El fin del mundo será
un día tierno
con los pasos de los hombres.*

Aleshores potser
al desert d'un cel infinit
tresqui, potser, un ocell,
possiblement un pardal,
perquè m'han dit que ell, entre tots els ocells,
és el que més desitja en l'amor
potser llavors
sense cap glòria
i les ales plegades al llom
plori mut
l'omnipresència de la mort
la seva ombra s'enlairarà de la terra al cel
i ja no servirà el seu pas
per a profecies
sinó com autòpsia.

Entonces quizás
en el desierto de un vasto cielo
camine, quizás, un pájaro
tal vez un gorrión
porque me han dicho que él, entre todos los pájaros,
es el que más desea el amor
quizás, así pues,
sin ninguna gloria
y recogidas las alas en el lomo
llore en silencio
la presencia de la muerte
cuya sombra se alzaré de la tierra al cielo
y no servirá ya más su paso
para profecías
sino como autopsia.

Nikólaos Gizis, *Després del desastre de Psarà* (1896-98).
Pinacoteca Nacional d'Atenes